

Torben vilde helst ikke ind paa Sagen; men da Asmus blev ved at gaa ham paa Klingen, lod han sig tilsidst fralokke en Bekendelse. Han forklarede, hvorledes han allerede paa et tidligt Tidspunkt af sin Sygdom havde haft en Fornemmelse af, at hans Befindende med det bestandige Op og Ned var under Indflydelse af visse Fænomener i Naturen og ude i Himmelrummet. Ikke alene virkede alle atmosfæriske Forandringer straks ind paa hans Nervesystem, fremkaldte Svimmelhed og anden Forstyrrelse, saa han kunde forudføle en Storm eller et Tordenvejr længe i Forvejen; men ogsaa alle regelbundne Naturbegivenheder, de skiftende Tegn i Sol og Maane, Planeterne Vandringer og Jordens egen Stilling i Verdensrummet havde forekommet ham at indvirke paa hans Tilstand. Han havde da søgt at gøre sig bekendt med, hvad der fandtes i Literaturen af lignende Iagttagelser, og dette havde ført ham ogsaa til Studiet af Oldtidens og Middelalderens Lægekunst.

Asmus, der havde hørt paa ham med sine rundeste Øjne, fik tilsidst et mørkt og bekymret Udtryk; men da han mærkede, at han blev iagttaget, skyndte han sig at smile.

»Gud bevare din Forstand, min Dreng! Det var aabenbart paa høje Tid, jeg kom og ruskede dig vaagen. Du plejer Omgang med Præster, studerer